

Cesta do minulosti

„Dobrý den, slečno. Máte zde volno?“

„Ano,“ odpověděla jsem, aniž bych tušila důsledky mé odpovědi. Den nezačal nejlépe, bolí mě zub.

„Kampak jedete, slečno?“ oslovil mě pán neurčitého věku. V duchu jsem odpověděla co je ti do toho, obtížníku.

„K zubaři“ řekla jsem způsobně a modlila se, abych nemusela konverzovat. Fakt na to dnes nemám. A dědek ke všemu ještě nějak zapáchá.

„Neměla byste padesát korun?“ Ohromeně jsem se na něj podívala. Tak to mi ještě chybělo.

„Ne“, zněla stručná odpověď.

„Slečno, počkejte, to je nedorozumění, já to nechci zadarmo, prodám vám kouzlo.“

„Jaké kouzlo?“ vylétlo mi z úst.

„Kouzlo, se kterým se dostanete do minulosti. Dejte mi pade a je vaše.“

Proč já musím mít takovou smůlu, že si ke mně musí sednout blázen a ještě k tomu chce peníze. Ne, blázen to není, chytřej je jak opice.

„Pane, když vám dám padesát korun, dáte mi pokoj? Nechci si povídat“

„Jistě, řeknu vám co a jak.“

„Mluvte, ale rychle,“ zaškemrala jsem.

„Slečno, nejprve mi řekněte, do jakého roku se chcete podívat.“

„1978,“ vylétlo ze mě bez rozmýšlení. Hlavně ať mám tu absurdní hru za sebou.

„Tak a kam konkrétně, nedoporučuji Jaslovské Bohunice.“ Potutelně se usmál.

Dásní mi projela bolest, zub se ozval.

„Do nemocnice k zubaři,“ hlesla jsem.

„Dobrá, jen vás upozorňuji, že kouzlo trvá jen třicet minut a pak se vrátíte zpátky. Teď vám zašeptám formulku a vy ji zopakujete německy.“

Začala jsem s překladem s pocitem, že větší hlupačku, než jsem já, už dnes tento blázen nepotká.

Pískání v uších ustalo právě včas.

„Další, prosím.“

Vešla jsem do ordinace.

„Dobrý den, posadte se a otevřete ústa. Kde vás to bolí?“

Krucinál, to přece není doktor Klein. A ta ordinace, všechno je takové divné.

Oči mi sklouznou na kalendář visící na zdi. Zírám na datum: 6.5.1978. Tak to je bomba!

„Pane doktore, máte telefon.“

Hledím na lékaře a přemýšlím, kde jsem ho viděla. Ta tvář je mi povědomá. Veliké, trochu vypouklé oči, pleš, zavalitější postava. Z obstarožního rádia se ozývalo: „Celý svět slyšel tu zprávu TASSU. Celý svět zanechal hovoru.“ Hodiny ukazovaly čtvrt na devět. Zírám na zubaře.

„Souček, prosím, kdo volá?“

Souček? Podívám se na vizitku a s mimoděk pootevřenými ústy pozoruji muže se sluchátkem u ucha. Už vím, kdo to je. Proboha, co by za to dal můj děda, kdyby tu mohl být místo mě, pomyslela jsem si. Byl to jeho oblíbený autor. Na co by se ho asi zeptal? Mám mu říct, jak se mi jeho knížky líbí? Ne, to nejde, četla jsem jenom Cestu slepých ptáků, to by

bylo trapné. Řeknu mu, že ho čte právě moje máma. Znovu mi sklouzne zrak na kalendář. Mámě budou letos tři roky, to taky nepůjde. Řeknu mu, že jsem pacientka z budoucnosti, z roku 2016. Sestra bude volat psychiatrii, ale on mi bude věřit, on ano. V tom jako by do mě udeřil hrom. Vystřelila jsem ze zubařského křesla a chňapla po sluchátku.

„No dovolte, co to děláte, slečno?“

„Pane doktore, nemáme moc času. Vy jste spisovatel.“

„No ano, ale proto mi nemusíte skákat do hovoru.“

„Vy teď píšete knihu“

„Ano, už je prakticky dokončená, proč se ptáte?“

„Ta kniha nese název Tušení světla, je to tak?“

„Jak to víte?“ odpověděl a mimoděk ucouvl. „Řekl jsem to jen své ženě.“

„Kde je teď?“

„Kdo? Má žena?“

„Ne, ten rukopis.“

„Proč vás to zajímá?“

Podívala jsem se na hodinky.

„Proboha svatého, řekněte mi, kde máte ten rukopis!“

„Je u mé přítelkyně a spolupracovnice, doktorky W....“

Skřípějící kola vlaku přehlušila vše, i doktorovu odpověď.

Sedím v kupé sama, blázen je pryč. Byl to sen? Nevím, nevím nic. A snad je to tak dobře, vidíte, pane spisovateli.

–Věnováno Ludvíku Součkovi, československému spisovateli, který by se 16.7.2016 dožil devadesáti let.

Daniela Suchá
Gymnázium Františka Palackého
Neratovice